

РЕШЕНИЕ

№ 6543

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разглежда докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110163110 по описа за 2023 година

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответника А. В. М. въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се в, с аб. №, като той не е изпълнил насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на такса за услуга за дялово разпределение. Сочи, че съгласно приложимите общи условия, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно чл. 33 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, което ответникът не е сторил, поради което претендира от него сумите, както следва: 3 981,23 лв., представляваща главница за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г.; 637,92 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 31.08.2023 г.; 59,69 лв., представляваща главница за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.08.2020 г. до 30.04.2022 г.; 13,51 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.10.2020 г. до 31.08.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 13.09.2023 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 50933/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 20.09.2023 г. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът А. В. М. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва единствено основанието на исковете, както и размера на погасените по давност вземания, каквото изрично възражение прави. Заявява, че погасената по давност сума за главница за цена на топлинна енергия се равнява на 198,47 лв., отнасяща се за периода от 01.05.2020 г. до 31.07.2020 г. Оспорва да има качеството потребител на топлинна енергия по отношение на процесния имот, доколкото не са представени доказателства да е собственик или носител на вещно право на ползване върху него. В тази връзка посочва, че не следва да отговаря формалният собственик, а носителят на ограничено вещно право на ползване. Оспорва претенциите за мораторна лихва, тъй като от страна на ищеца не са представени доказателства относно датата на публикуване на общата фактура на интернет – страницата на продавача. Оспорва иска за главница за цена на услуга за дялово разпределение, тъй като същата е извършвана от трето за спора лице – а не от ищеца, а освен това това не са ангажирани доказателства относно настъпване на изискуемостта на това вземане. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноски.

Третото лице – помагач на страната на ищеца - изразява становище, че в рамките на исковия период услугата дялово разпределение е била законосъобразно извършвана.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковете за цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за него е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през исковия период в сградата, в която се намира процесният имот, е извършвана услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът има сключен договор, при което е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение за предоставената услуга в претендирания размер.

Първият спорен по делото въпрос, с оглед релевираните с отговора на исковата молба и поддържани в хода на процеса доводи, е дали между страните по него е съществувало валидно възникнало договорно правоотношение с предмет продажба (доставка) на топлинна енергия по отношение на процесния имот през исковия период. Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период) потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач (страна) по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Този извод се налага от изричното разграничаване на хипотезата на учредено вещно право на ползване в законовата дефиниция и определянето на титуляра на същото като потребител на доставяната в имота топлинна енергия. Възприетото в специалния закон разрешение съответства и на общата уредба на задълженията на носителя на ограниченото вещно право по чл. 57 ЗС, възлагаща в негова тежест разноските, свързани с ползването на вещта. Ето защо, когато за един имот има и учредено вещно право на ползване, потребител на топлинна енергия не е голият собственик на имота, а титулярът на вещното право, който

го упражнява. В случая, от представения в заверен препис нотариален акт № 16, том VII, нот. дело № 1066/2003 г. (л. 14-16 от делото), който съгласно чл. 179, ал. 1 ГПК се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно собствеността върху посочения в него имот, се установява, че на 12.11.2003 г. ... учредява в полза на трети за спора лица – и правото да ползват и обитават пожизнено, заедно и поотделно за всеки един от тях следния недвижим имот, представляващ апартамент № 47, находящ се в ..., построена върху общинска земя, вх. Б, ет. 8, заедно с избено помещение № 23 и 5,307 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото. Със същия нотариален акт описаният в него имот е продаден в полза на ответника А. В. М. при уговорена дата на предаването на владението върху него – 01.12.2003 г. Съгласно чл. 59, ал. 1 ЗС вещното право на ползване се погасява със смъртта на носителя му. По делото не се твърди, а и не са ангажирани доказателства относно настъпването на последващи обстоятелства, обуславящи погасяване на правото на ползване върху процесния имот, учредено с посочената по-горе транслативна сделка от 12.11.2003 г., в полза на и – настъпила смърт на някой от тях, прехвърлянето на правото на ползване на трето лице или отказ от него. При това положение съдът намира, че представеният по делото нотариален акт, макар да установява правото на собственост на ответника А. В. М. върху процесния имот, придобито преди искивия период, не доказва възникнало между него и ищцовото дружество облигационно правоотношение, доколкото задължено лице към топлопреносното предприятие е титулярът на правото на ползване, а не голият собственик на топлоснабдения имот. Наличието на облигационно правоотношение с ищеца е изрично оспорено от ответника с отговора на исковата молба, поради което в тежест на е да установи така твърдяното правнорелевантно обстоятелство при условията на пълно и главно доказване в процеса. В тази връзка от негова страна е представено единствено заявление – декларация за откриване на партия от 08.03.2004 г. (л. 16-17 от делото) на името на ответника А. В. М., но това обстоятелство е ирелевантно за възникване на качеството потребител на топлинна енергия, доколкото има само вътрешносчетоводно значение при ищеца. Действащата нормативна уредба в областта на енергетиката е ясна и категорична, като тя свързва качеството потребител на топлинна енергия единствено с титулярство на право на собственост или ограничено вещно право на ползване, като последното измежду двете е установено по делото и се прилага с предимство, а да се приеме обратното означава, че да се дерогира установената законова уредба в тази насока. С доклада по делото от 02.01.2024 г. на ищеца са дадени указания, че не сочи доказателства за погасяване на учреденото с нотариален акт № 16/12.11.2003 г. право на ползване в полза на и Людмила Павлова Садинская, но въпреки това той не е предприел действия в тази насока. В съответствие с носената от ищеца доказателствена тежест, той не е ангажирал други доказателства, обуславящи качеството потребител на топлинна енергия по отношение на ответника А. В. М. през процесния период, поради което той следва да понесе последиците от недоказването на това правнорелевантно обстоятелство в процеса – арг. чл. 154 ГПК. Недоказването на качеството потребител на топлинна енергия обуславя извод, че посоченото лице не се явява материалноправно легитимирано да отговаря по предявените срещу него икове за цена на топлинна енергия и услуга дялово разпределение, поради което същите са неоснователни и подлежат на отхвърляне само на това основание.

По икове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на иска за обезщетение за забава предполага установяване на наличието на главен дълг; изпадане на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

В случая, с оглед неоснователността на главните икове, неоснователни се явяват и акцесорните претенции за обезщетение за забава в размер на 637,92 лв. за периода от 15.09.2021 г. до 31.08.2020 г., както и в размер на 13,51 лв. за периода от 16.10.2020 г. до 31.08.2023 г.

По отговорността за разноските:

Предвид изхода на спора – цялостна неоснователност на предявените искиове, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв ищецът следва да бъде осъден да заплати сумите, както следва: 400 лв. - в полза на адв. И. А. Н. за адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по ч. гр. дело № 50933/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и 400 лв. - в полза на адв. И. А. Н. за адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в исковото производство. При този изход на спора, сторените от ищеца разноски следва да останат за негова сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „...“, ЕИК „...“, със седалище и адрес на управление: „...“, срещу А. В. М., ЕГН „*****“, с адрес: „...“, установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено съществуването на парични задължения в размер на сумите, както следва: **3 981,23 лв.**, представляваща главница за цена на топлинна енергия по отношение на топлоснабден имот, находящ се в „...“, с аб. № „...“, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г.; **637,92 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 31.08.2023 г.; **59,69 лв.**, представляваща главница за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.08.2020 г. до 30.04.2022 г.; **13,51 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.10.2020 г. до 31.08.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 13.09.2023 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 50933/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 20.09.2023 г.

ОСЪЖДА „...“, ЕИК „...“, със седалище и адрес на управление: „...“ да заплати в полза на адв. И. А. Н. от САК, с адрес на кантората: „...“ на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв, сумата от **400 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в производството по ч. гр. дело № 50933/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **400 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца – „.....“

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____